

Serdeczna Matko

śl. : XVIII w.

1. Ser - de - czna Mat - ko. O - pie - kun - ko lu - dzi niech Cię płacz sie - rot
2. Do ko - góż ma - my wzdy - chać nę - dzne dzie - tki tyl - ko do Cie - bie,

do li - to - ści wzbu - dził! Wy - gnań - cy E - wy do Cie - bie wo -
u - ko - cha - nej Mat - ki, U któ - rej ser - ce o - twar - te ka -

ła - my: Zli - tuj się, zli - tuj, niech się nie tu - ła - my!
żde - mu, A o - so - bli - wie nę - dzą stra - pio - ne - mu.

3. Zasłużyliśmy, to prawda, przez złości,
By nas Bóg karał różgą surowości,
Lecz kiedy Ojciec rozgniewany siecze,
Szczęśliwy, kto się do Matki uciecze.
4. Dla Twego serca wszystko Bóg uczyni,
Daruje plagi, choć człowiek zawini;
Jak Cię cna Matko, nie kochać serdecznie,
Gdy się skryć można pod Twój płaszcz bezpiecznie ?
5. Ratuj nas ratuj, Matko ukochana
Zagniewanego gdy zobaczysz Pana;
Mieczem przebite pokazuj Mu Serce,
Gdy Syna na krzyż wbijali morderce.
6. Dla tych boleści, któreś wycierpiała,
Kiedyś pod krzyżem Syna swego stała,
Bóg nam daruje, byśmy nie cierpieli,
Cośmy wytrzymać za złość naszą mieli.
7. A gdy ujdziemy tak gniewu, jak chłosty,
Pokaż nam, Matko, tor do nieba prosty,
Niechaj to Serce z którego opieki,
Dotąd żyjemy, kochamy na wieki.